

Anni Albæks prædiken søndag seksagesima

Taler

Anni L. Albæk
Sognepræst i
Møllevangskirken

Dato

4. februar 2024

Sted

Møllevangskirken

Omstændigheder**Prædikentekst**

Markusevangeliet kapitel 4, vers 26-32

”Solen kan kun ses med lukkede øjne”. Sådan skriver hospitalspræst Lars Björklund i sin lille, men indsigtserige bog ”Det, der giver håbet liv”.

Solen kan kun ses med lukkede øjne.

Det er en sætning, der dukker frem i mig, hver gang talen falder på Gudsrige – for måske er det netop sådan, vi skal nærme os Gudsriget. Med lukkede øjne for bedre at kunne se.

For hver gang vi forsøger at få øje på det, blegner det, og hver gang vi vil lukke vores hænder om, hvad Gudsriget er, vil det forsvinde som sand mellem fingrene på en sommerdag. Vi kan ikke med sikkerhed pege på Gudsriget, for det er ikke et bestemt sted; men derimod er det en væren.

Guds rige er det pludseligt opstået, det der kalder på os,

en etik

en godhed

en handlen

en venten

en overgivelse

et kontroltab

en resonans

en mulighed

og en fremtid

Guds rige er det hele på en og samme gang – et alt og hele tiden – et pludseligt og spontant øjeblik, hvor vi fornemmer, at HER i dette nu, udfolder livet sig på måder, vi ikke havde kunnet forudse, men som er helt rigtige.

Vi må tale om Gudsriget på samme måde, som Jesus talte om det.

Jesus brugte billeder fra datidens hverdag, for at beskrive Gudsriget. Det var billeder alle kendte til, og som alle kunne forstå, og han brugte billederne til at sige noget sandt om Gudsriget.

Og i dag bliver det sammenlignet med en handling – det at en mark bliver sået til. En mand går ud på marken og spreder kornet på jorden, hvorefter han forlader marken. For nu er der ikke mere, han kan gøre. Nu må kornet gro af sig selv, og uden at vi ved hvordan.

Vi er så vant til at spørge hvordan i vores tilgang til verden. Det er en rigtig god måde at gå til verden på, for i dette hvordan er der udvikling og opdagelser gemt. Det er fx, fordi astronomer har spurgt hvordan, at der nu kan sidde en dansk astronom i rummet. Det er fordi, vi har spurgt hvordan, at vi har skabt al teknologi omkring os.

Men et "hvordan" giver ikke svar på det væsentligste i tilværelsen. Det gør derimod "hvorfor"?

For selvom vi i dag måske kan forklare, hvordan et korn vokser på marken, så siger det ikke noget om Gudsriget. Men det gør et hvorfor – hvorfor vokser kornet op uden at manden kan gøre mere ved det?

Fordi Gudsriget sker af sig selv – det sker for os og med os, og det sker hele tiden omkring os.

Gudsriget er Guds vilje med skabelsen, der træder tydeligt igennem. Han har skabt alt omkring os – lige fra stjernehobe, galakser, sorte huller – til dig og mig. Fra det største til det mindste, så emmer alt omkring os af Guds skabervilje. Gud har villet denne verden – Ja, han vil stadigvæk denne verden. Og hans vilje slår igennem i verden, når der fra mørket pludselig vokser lys og næring frem. For måske er det netop fra de steder, hvor vi mindst venter det, at vi opdager Gudsriget.

Jeg kan ikke lade være med at tænke på, at det må være lidt som at vi sidder her i kirken vendt på øst, fordi vi fra gammel tid, hører at Kristus skal komme igen fra øst – med solopgangen. Og måske kommer det til at ske – det ved jeg ikke. Men som Jesus talte om Gudsriget på, så vil han komme bagfra – fra nattens mørke, og lægge sin hånd på vores skuldre og derfra skabe lyset.

Gudsriget er som et sennepskorn – det er det mindste, der bliver til noget stort. Men her udvider Jesus virkeligheden, for en sennepsplante bliver ikke større end en ½ -1 meter høje. Det kan ingen fugle bygge rede i. Men Jesus taler om Gudsriget – og her skabes der noget nyt og mere end det vi kender til. Der vil ske det, som vi ikke kan sige os selv, og i en størrelsesorden, vi ikke forstår - for Gudsriget begynder måske som det mindste af alt – som et lille frø, at det kan blive væk i vores lommer. Men et sennepsfrø kan overleve i årevis i en lomme til det bliver sået, og så vokser det.

Og når Gudsriget vokser op, så overgår det vores fantasi. Så bliver det vildere og større end alt andet.

Gudsriget er både noget, der sker lige nu i vores verden, men også noget der kommer til at ske. For vi hører, at en dag vil Guds vilje fylde hele universet, og alt ødelagt og ituslået vil blive helet og sat sammen på måder, vi ikke kan gennemskue eller forud se nu. Den knuste sjæl, det ødelagte hjerte, det forfulgte folk – en dag vil det blive helet, og ondskaben vil forsvinde. Tilbage står kun lyset. Gudsriget er en fremtid.

Men Gudsriget er også i dette øjeblik. Det er en mulighed, der opstår, når Guds ånd pludselig bliver tydelig for os. Det sker i håbet, den uselviske handling – det sker i glæden og kærligheden – i brødet og vinen. Det sker i vores fællesskaber.

Vi kender de øjeblikke, hvor det fuldkomne fylder. Det er Gudsriget der allerede

sker omkring os, selvom vi til tider kan have svært ved at stole på det.

For vi lever stadigvæk i en falden verden, hvor modbydeligheder finder sted.
Hvor vi træffer valg, der skader og sårer andre. Alt kan slås istykker, men håbet
vender tilbage.

Og af håbet fødes livet og tilliden. At håbet springer Gudsriget.

Jeg vil slutte, som jeg begyndte, med ord fra sygehuspræsten Lars Björklund
("Det, der giver håbet liv"). Ordene beskriver på sin vis vores liv med Gudsrigets
virkelighed – og fremtid.

Vi står

ved tiden rand

allerede næste åndedrag

et ukendt sted

Vi fastgør

ordet tillid imellem os

og læser det

fra hver sin side

Vi står

ved tidens rand

lukker øjnene

og kaster os ud

Sådan skriver Lars Björklund. Som et frø kastes, er vi kastede ud i tilværelsen – men vi er ikke alene. Vi har Gud med os. Gudsriget sker i dette sekund.

Amen

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Prædiken

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/anni-albaeks-praediken-sondag-seksagesima>